

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, In Dominicas Anni Totius
Meditationes

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 9006643X

Dominica XX. post Pentecosten.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45459

gatio sit mihi circa servitium tuum, à me semper inviolata & illibata.

DOMINICA XX.

Post Pentecosten.

1. *Cum audisset quia Iesus adveniret.*

Regulus, audito Christi adventu, occurrit, & rogavit pro filio mori incipiente. Ecce advenit Iesus descendens de Judæa cælesti, in Galilæam terrestrem; occurre ei, excipe illum, roga illum ut sanare velit te, & Animam tuam mori incipientem. Quid enim tibi ipse es sine Christo, nisi dux in præceps, nisi laqueus in mortem, nisi venenum ad perniciem? Curre ergo ad eum qui vita est, qui sanitas est, qui medicina, qui Dux in salutem: Curre ad illum, hoc solum te exspectantem, ut venias ad illum, cætera omnia præstare paratum. Hoc modicum labora, & invenies multam requiem. Abi ad illum, excipe illum, miserias illi tuas patefac, & desiderium cordis tui ipse retribuet tibi. O Domine! non ad te curro fontem vitæ, fontem luminis, torrentem voluptatis, Deum Dominumque meum. non cor meum ad te pando, ecce miserias meas non fileo. Vides Domine infirmitates meas, dona illas per Sacratissimi Corporis tui munera & vulnera, ut vivam tibi fortis, vegetus, sanus, robustus, & nemo me ultra despiciat.

2. *Abiit & rogabat eum ut descenderet.*

Otest amor Carnalis in hominibus hujus sæculi tantum, ut Regulus, ob morbum & mortem filioli, supplex sit Christo, cæteroqui superbi, demittat se, pompæque obliviscatur, qui

qui

qui alias Christum, in prosperis degens, contemp-
pisset. Heu dolor! Sic morbus carnalis facit
humiles ex superbis! me morbi Animæ meæ,
Deo supplicem facere non possunt.

3. Incipiebat mori.

O Stultitia humana! tum primum salutem
curamus, quando jam serum, quando jam
anima ex gutture hæret. Ah quisquis vere
Deum diligis, salutemque tuam amas, dum tem-
pus est, saluti animæ tuæ provide. jam in morte
isthæc providentia provida satis esse non potest,
aut vix potest. Si digitus corpori doleat, medi-
cum vocas, nec malum crescere negligendo si-
nis: decumbit Anima & negligis, & vix jamjam
expiranti succurris. Quæ ista dementia, quæ
infantia, tandem est? Quinque sunt, quæ nos ne-
gligentes certe esse non sinunt in hac causa. 1.
Quia Deus omni curâ curat salutem nostram, cui
nos deesse nequaquam revera decet: præsertim
cum ille salvare nos nolit sine nobis. 2. Quia
certum est, nobis, aut cum Deo in cælo, aut cum
demone in inferno, & in æternum esse manen-
dum, medium nihil dari. Certè nisi Stultissimi
sumus, cum Deo in æternum esse præeligimus.
3. Levi labore & industriâ potest parari vita æ-
terna & leviori certè quàm damnatio, aut saltem
non majori, tantillum ergo laborem ob tantum
bonum non suscipimus? 4. Hostes sunt gravif-
simi, qui nos in hoc impediunt: dico multos,
dico astutos, crudeles, robustos, assiduos; non
est autem dementia his obsessum & vallatum
securè agere, vel ultrò etiam illis sese prodere.
5. Brevissimum omnino tempus est, quo salutem
possumus operari æternam; hoc autem elapso,
jam

g. Druz:
bicki
operi: ascel:
Tomus III
N: V
58

non datur operatio. Quidni ergo hoc tam
 retioso tempore utimur? sed heu! abutimur
 potiùs illo; & quæ nobis relinquatur excusatio?
 alius tibi, ô homo, dicit Dominus, ex me parata
 est, hac utere; aut si velis, elige alterum. Vivere
 ut periisse, semel opus est, at æternum est, nec
 locus remanet pænitentia.

4. *Incipiebat mori.*

Omnes planè dum vivimus morimur, &
 quantò amplius vivimus, tantò amplius
 ad mortem appropiamus; adeò ut vita nostra,
 nihil sit aliud, quam cursus ad mortem. Si ergo
 vivendo, ad mortem currimus, cur non & ad
 vitam moriamur? & si quantò diutiùs vivimus,
 tantò propius à morte distamus cur etiam,
 quantò diutiùs vivimus, non paratiores ad mor-
 tem sumus? vides quàm se ista duo inferunt;
 moriendum est? Ergo ad præparare debes.

5. *Incipiebat mori.*

Quid est mori incipere, nisi desinere vivere?
 Igitur à pari, Quid est incipere vivere, nisi
 desinere mori? at hoc ubi? ibi, ubi mors ex-
 it, in altera scilicet vita. Hæc vita quam vivi-
 mus, vita non est sed mors, & principium vitæ
 cuius est principium mortis. Porro mors hu-
 jus sæculi, est ostium ad vitam, estque princi-
 pium vitæ. Quantò igitur beatius est vivere
 quam mori, itemque incipere vivere quàm inci-
 pere mori, tantò beatius est de hoc mundo per
 mortem migrare, quam in hunc mundum per
 vitam migrare, & in eo manere. Migratio
 enim illa seu egressus, est à morte ad vitam, in-
 gressus verò iste & mansio, est ingressus & man-
 sio in morte; beatius ergo est mori quàm nasci,

V. P. Druz. Op. X.

U

bea-

beatior mors nostra, Amemus ergo mortem nostram, plus quam vitam nostram; sed ita ut ad mortem parare nos studeamus in vita; non sicut quàm ad mortem currimus ab hac vita, imò, hac vita.

6. Incipiebat mori.

Quatuor hinc occurrunt digna consideratione. 1. Quid sit mori incipere, seu quando homines discendi sunt mori incipere? 2. Quare homines moriuntur? 3. Quis sit iste cui dicitur incipere mori? 4. Quomodo moriendum sit?

Quantum ad Primum.

Tunc homines mori incipiunt, quando vivere incipiunt. Ratio, quia est tunc vivere desinunt quando mori incipiunt: atqui desinere, est incipere mori, & simpliciter emori: Tunc ergo homines incipiunt mori, quando incipiunt vivere. Quod sic declaratur. Vita hominis, est presentia animæ in corpore, Sed presentia habet moram, illa mora, dicitur longitudo vitæ; si enim diu moratur Anima in corpore, dicitur homo diu vivere; si autem non diu moratur anima in corpore, dicitur breviter vivere. Nunc ergo, si vivere, est esse Animam presentem corpori, & si diu vivere, est diu presentem esse animam corpori; Sequitur, quod quodocunque anima dependere incipit in sua manendi mora à corpore, tunc statim desinit homo vivere; atqui incipit dependere, cum primum incipit vivere in corpore; igitur homo incipit mori, cum primum incipit vivere; ita ut vivere nostrum nihil aliud sit quàm continuè mori. Quicquid enim de vita perdimus, hoc quasi moritur, perdimus autem hoc totum quod vivimus.

g. Druze
bick
oper: ascel
Tome III
N: V
88

mus. Unde non est homo dicendus tunc mori incipere, quando anima exit à corpore; tunc enim potius homo desit, quam incipit mori, sicut, non tunc hora effluit, quando ultimus pulvis excidit, sed tunc potius effluit, effluebat autem toto tempore, quo arena fluxit & fluere incipit; non enim ultimus pulvis est hora, sed finis horæ, ita non ultimum punctum vitæ est mors, sed finis mortis; quare, quando vivimus tunc & morimur. O quantum igitur attendere vitæ nostræ debemus! quantum curare, ut nullum ejus punctum, non solum otiosum sit, sed & negotiosum, ô utinam sciamus, quàm pretiosam rem perdimus, quando vel frustra, vel etiam male vivimus! vitam perdis ô homo, ô quanti aestimas vitam! Vita nostra similis est candelæ, in qua ignis novus, novusque succedit priore pereunte, hinc illud, Accendimur, & extinguimur.

Quantum ad Secundum.

Quare moriuntur homines? Quia sunt ex contrariis compositi; contrarietatem istam sequitur pugna, pugnam victoria, tum corruptio, hanc mors. Moriuntur homines, quia peccaverunt; stipendium autem peccati mors. Moriuntur homines, quia sic decretum est; Statutum est hominibus semel mori. Et, Omnes nos manifestari oportet. Moriuntur homines; ut sciant gentes, quoniam homines sunt; hoc est, ut humiles sint; ut non diligant mundum aliquando deserendum, scientes se hic non habere manentem Civitatem; ut tantò magis ad cælestem gloriam promerendam contendant; ut pro operibus suis mercedem aliquando acci-

U 2

piant

piant debitam: ut cogitent semper de vitæ emendatione, conenturque meliorem vitam facere sequentem quam prior fuit, & esse tales in vita, quales se vellent esse in morte; ut cedant prioribus sequentibus, cedant opibus, honoribus, dignitatibus, gloriâ, loco, dent aliorum industria locum.

Quantum ad Tertium.

Quis sit iste qui in Evangelio mori incipere dicitur? Erat Adolescens, Regius, dives, Spes Parentum, hic tamen moriebatur! Multa hinc disci possunt; sed 1. Quia mors neminem excipit à suo jure, sed omnes moriuntur: omnia morti subdita. 2. Quia mors non servat ordinem rapiendi homines; non primò pauperem, postea divitem; primò ignobilem postea nobilem; primò debilem postea robustum; primò senem, postea puerum, vel nunquam puerum; sed passim variat alternatque vices, & æquopulsat pede pauperem tabernas, Regumque turres.

Quantum ad Quartum.

TRiplex est de morte opinio. 1. Naturæ. Hæc dicit; Mortem timendam; Terribilium omnium terribilissimum mors. 2. Mundanæ Sapientiæ: hæc dicit contemnendam; 3. Fidei Catholicæ Christianæ: hæc, naturæ consentit ex parte, mundo dissentit ex toto; mediâ vadit viâ. Hoc ut intelligatur, Sciendum est. Mortem spectari posse, vel in se, suaque natura, vel in subjectis morientibus. Si naturam mortis spectas, timenda est, quia malum est; ducit enim ad non esse; & nisi resurrectio supernaturalis obstaret, æterna esset. Si diversitatem subdito-

rum

g. Dicitur
bicit
operi: ascel
Tome III
N: V
58

tum morientium attendis, est partim mala, par-
 tim bona. Hinc sequitur: Mortem spectatam
 primo modo, naturæ esse inimicam, & ideò et-
 iam à Sanctis naturaliter timeri, In quo sensu
 Aristoteles dixit: Illam esse, terribilissimum o-
 mnium. Et in Scriptura dicitur; ò mors, quàm
 amara est memoria tua, homini pacem habenti
 in substantiis suis! Hinc fortissimus quisque, ad
 mortis memoriam pavet. Spectatam secundo
 modo mortem, sequitur & metuendam esse, &
 optandam. Malus es, & mori debes? time. Bo-
 nus es & mori debes? gaude: Mors peccato-
 rum pessima: ac, Pretiosa in conspectu Domini
 mors Sanctorum ejus: non tam mors quàm so-
 mnus, quies, ingressus in vitam. Unde Christus
 dixit; Lazarus Amicus noster dormit. E con-
 tra; Malorum mors est, initium mortis suppli-
 cique æterni. Hoc discrimen patet in illo Epu-
 tone Evangelico & Lazaro. O quàm felix hu-
 jus mors! quàm illius misera! Optabat nescio
 quis, Moriatur anima mea morte justorum, non
 impiorum; mors enim illorum est via & janua
 ad mortem secundam: Ego autem nolo nisi se-
 mel mori, quoniam sic statutum est. Secundam
 mortem Deus non statuit, sed nequitia adinve-
 nit. Ex his omnibus, anima mea disce; Migran-
 dum esse de corpore isto; Omnes morimur &
 quasi aquæ dilabimur in terram; hæreatque tibi
 in memoria mors ista semper, & illius recorda-
 tione, tanquam sale, condias omnia opera tua.
 Sit tibi tanquam pulsus horologii, excitans te ad
 agendum serió bonum, pro salute tua, non secus
 ac sonus horæ est tibi signum ad hoc vel illud
 agendum. Omnia mortem istam tibi inculcant,

dummodo tu non negligas. O homo miselle! Hieroglyphicum mortis tu ipse; Somnus, vox, cibus, vita, fax &c. Imitare facem, in qua dum ardet, novus succedit ignis: Et tu, quoniam ardes & consumeris, semper tibi novus fervor innascitur in Perfectionis studio, in via Dei.

7. *Nisi signa & prodigia videritis, non credetis.*

OIncauti & inconsiderantes! An pauca sunt quæ nos movere debent ad hoc, ut serviamus Deo, ut timeamus illum, ut diligentes simus in salute nostra; ut signis & prodigiis sit opus? Si credis Evangelio, quod dicit; Regnum calorum vim patitur: Qui vult venire post me, tollat crucem suam; Estote perfecti sicut & Pater vester perfectus est: Quid signis habes opus? Verumtamen respice prodigia: Christum Deum, Hominem propter te factum, tam vilem, tam abjectum, tam miserum, crucifixum & mortuum. Non hæc prodigia; nulla sunt, si hæc non sunt; & si hæc non movent, nulla movebunt. Ad quid, inquis, ista me movebunt? O stulte! Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde: ad hoc te moveant exempla ista.

8. *Descende priusquam moriatur filius meus.*

Vide, quo fervore hic petit vitam filio. Rejicitur? supplex instat; tum nec increpationem attendit, nec ullam excusationem adfert, solis precibus agit; & quia instanter petiit, impetravit. O si sciremus Deo vim facere precibus! quantum nobis impetraremus? Sed nunquid est orare, tepidè orare? ex usu orare, sine intentione, attentione, orare?

9. *Vade*

G. Druze
Bick
oper: ascet
Tomus III
N: V
58

9. *Vade, filius tuus vivit.*

Ille Christum ut descendat rogat, Christus descendens sanat: quo facto, & probat fidem, & perficit in petente, & insuper divinitatem suam ostendit, quâ, absens morbis medetur. Non vult scilicet Deus præscribi sibi modum salvandi vel exaudiendi nos. Oras? indifferenter ora, propone humiliter & ferventer orationem tuam, causam tuam ipsi Deo committe. Sapientior quippe est ille, quàm tu, & efficacior in agendo, quoniam potentior. Quod vel ex hoc Evangelio discere; In fide enim paterna, statuit vitam filii, cum pater eam poneret in adventu Christi. Nunquam credidisset Pater se fide sua potuisse sanare filium, & tamen ita factum est; Credidit Pater, sanatus est puer ex illa hora. Vide igitur, ut Deo relinquant omnia, si vis impetrare omnia.

10. *Cognovit ergo Pater.*

Gratitudinis est, acceptum & impetratum beneficium cognoscere. Unde & credidit iste Regulus in Christum cum domo tota. Tantum scilicet illi profuit agnovisse beneficium unum, & aliud multò majus accipere. Et quidem, cum agnovit, à Deo sanatum filium in infirmitate carnis, mox ipse sanatus est cum tota familia, in infirmitate cordis. Non sic sæpe faciunt homines. Petunt à Deo gratiam, impetrant; sed ubi impetraverint non cognoscunt horam, non Datorem, sibi industriaque suæ adscribunt, unde & aufertur ab eis donum, gratiaque illis est in peccatum, & hærent in sua spiritus mendicitate, ac nuditate divitiarum spiritualium, sola autem superbia & ingratitude illis relinquuntur.

U 4

Pete

Pete ergo tu à Deo, sed cum impetraveris cog-
nosce datorem & gratias illi tribue; ut sic & ob-
tenta retineas, & majora impetres.

11. *Credidit homo.*

MAjus est miraculum quod hic crediderit,
quàm quod filius convaluerit. O muta-
tio dexteræ! dat filio vitam, sed Patri prius fidem,
& tantam quidem, ut filium sanare valuerit;
Credidit, ibat, & quia credendo ibat, salvum fili-
um recipiebat. O fides quid non potes! si tui
alicubi velut granum sinapis particula sit! To-
ties oro, nihil impetro; cur? Non credo, malè
peto.

DOMINICA XXI.

Post Pentecosten.

1. *Simile est regnum cælorum homini Regi.*

Matth. 18.

Considera Dominum JESUM in Sanctissimo
Sacramento ad te venire, & in hoc tan-
quam in throno residere, eo sine ut tecum, &
cum corde tuo ponat rationem. Age, adhuc ad
eum omnem familiam tuam, omnia bona ejus,
quorum te Villicum & dispensatorem fecit. En
ipse te de singulis examinat, tu rationem redde.
Cur scilicet Intellectus tam vagus, inconsidera-
tus in his quæ agit, dicit cogitat, cur Voluntas
tam irresoluta? tarda ad bonum, inconstans? cur
Memoria tam rarè Dei sui, & gestorum Christi
meminit? cur tam obliviosa beneficiorum, im-
memor judiciorum Dei, & pœnarum futura-
rum? cur passiones tam immortificatæ, imagi-
natio tam impura, sensus tam laxi? cur tam mul-

tos

G. Druze
Bickl
Operi: excel
Tomus III
N: V
58